

Distira egin nahi ez zuen izarra

Behin batean, zeruaren goialdean, Luma izeneko izar txiki bat bizi zen. Gauero, zeruko izar guztiak zerua beren argi distiratsuarekin argitzeko prestatzen ziren. Baina Lumak… ez zuen distira egin nahi.

“Zertarako balio dit distira egiteak beste hainbeste izar daudenean?” xuxurlatu zuen hodei baten atzean ezkutatzen zen bitartean.

Gauero, bere lagunak zeruan zehar dantzan ikusten zituen, argi-bideak margotzen. Lumak hasperen egiten zuen eta isilik geratzen zen, argia itzalita.

Egun batean, Ilargia hurbildu zitzaion eta ahots leunez esan zion:

“Badakizu, Luma? Izar bakar batek bidaiari galdu bat gidatu dezake. Batzuetan, argi txiki batek itxaropen handia eman dezake.”

Lumak pixka bat pentsatu zuen. Gau hartan bertan, hontz txiki bat bere habiaren bila hegan zihoala, laino lodi batean galdu zen. Zerua ilun zegoen, eta ez zekien nora hegan egin.

Orduan, oso kontuz, Lumak bere argia piztu zuen. Ez zen argi oso handia edo oso distiratsua, baina bihotz osoz distiratzen zuen. Hontzak behetik ikusi zuen, irribarre egin eta, Lumaren argiari

jarraituz, etxeraino iritsi zen hegan.

Egun hartatik aurrera, Lumak ez zuen gehiago bere argia zalantzan jarri. Argi guztiek garrantzia dutela ikasi zuen, txikiak izan arren.